

Warszawa, dnia 2 lipca 2009 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

BP 1jb-0701-19/09

L.dz.: BP/09/01111

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
wpłynęło dn. 7.07.09
nr 4785 podpis. [signature]

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 maja 2009 r., numer pisma BPS/DSK-043-1687/09, w sprawie oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Ryszarda Knosłę w sprawie stosowania procedur administracyjnych, zapisanych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), udzielam poniżej następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że na podstawie monitoringu funkcjonowania ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym prowadzonego na bieżąco w resorcie infrastruktury w oparciu o napływające zapytania i prośby o interpretacje przepisów oraz opinie środowisk zainteresowanych kształtem regulacji prawnych z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego, został przygotowany projekt nowelizacji ww. ustawy.

Głównym celem projektu jest racjonalizacja procesu inwestycyjnego z jednoczesnym uwzględnieniem zasad zrównoważonego rozwoju i ładu przestrzennego. Realizacja tego celu została zapewniona poprzez usunięcie niespójnych przepisów, eliminację zbędnych procedur postępowania administracyjnego oraz przepisów uznaniowych i korupcjogennych, a także powiązanie procedur planowania przestrzennego z wymogami związanymi z oceną wpływu przedsięwzięcia na środowisko.

Jak wynika z powyższego cel projektowanych regulacji jest zbieżny z kierunkami postulowanymi przez Pana Senatora rozwiązań.

Odpowiadając na propozycje Pana Senatora dotyczące modyfikacji procedury wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego uprzejmie wyjaśniam, że projekt

nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje wyeliminowanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu i zastąpienie ich decyzją w sprawie urbanistycznego planu realizacyjnego. Procedura zatwierdzania urbanistycznego planu realizacyjnego, w odniesieniu do inwestycji celu publicznego, zobowiązuje organ prowadzący postępowanie do zawiadomienia na piśmie właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będzie lokalizowana ta inwestycja, o wszczęciu postępowania w sprawie urbanistycznego planu realizacyjnego.

Zaproponowany postulat wyeliminowania kosztownej i czasochłonnej praktyki zawiadamiania części stron na piśmie, poprzez zastąpienie obecnie obowiązującej i projektowanej regulacji przepisem art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), wydaje się godny zastanowienia i rozważenia. Wstępnie pragnę wyrazić moją aprobatę dla przedmiotowej inicjatywy legislacyjnej. Pragnę jednak podkreślić, że stopień zaawansowania procesu legislacyjnego projektu (został przyjęty przez Komitet Europejski Rady Ministrów, Komitet Rady Ministrów do spraw Informatyzacji i Łączności, uzyskał akceptację Komisji Europejskiej, a w najbliższych dniach zostanie rozpatrzony przez stały Komitet Rady Ministrów), nie pozwala na jej uwzględnienie na obecnym etapie prac legislacyjnych. W związku z powyższym wprowadzenie odpowiedniej zmiany do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym będzie możliwe w toku prac sejmowych nad obecnie procedowanym projektem ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, o ile pojawi się odpowiednia inicjatywa poselska. W przypadku zgłoszenia stosownej poprawki do projektu ustawy, zostanie ona zaaprobowana przez resort infrastruktury.

Pragnę się również pozytywnie odnieść do propozycji wykluczenia potrzeby uzgadniania projektu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (zgodnie z projektem - urbanistycznego planu realizacyjnego) z organem właściwym do spraw ochrony gruntów rolnych i leśnych w zakresie planowanego wyłączenia z produkcji gruntów rolnych lub leśnych, w odniesieniu do gruntów rolnych niewymagających zgody na to wyłączenie, w tym gruntów stanowiących użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast. W związku z brzmieniem przepisu art. 5b ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, grunty rolne położone w granicach administracyjnych miast są wyłączone z zakresu ustawy i tym samym nie wymagają uzyskiwania zgody na zmianę ich przeznaczenia na nierolnicze. W związku z powyższym nieuzasadniony staje się obowiązek omawianego uzgadniania decyzji lokalizacyjnych odnoszący się do tych gruntów.

Zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami, wprowadzenie przedmiotowej zasady w ramach obecnie procedowanej nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym będzie możliwe dopiero na etapie prac sejmowych.

Nawiązując do postulatów Pana Senatora, dotyczących uproszczenia procedury w przypadkach sporządzania i uchwalania zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i planów miejscowych, uprzejmie wyjaśniam, że projekt zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym częściowo realizuje te założenia w zakresie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Projektowane przepisy przewidują wprowadzenie nowego dokumentu planistycznego – miejscowych przepisów urbanistycznych, które mają gminom służyć do ustalenia warunków zagospodarowania i zabudowy oraz przeznaczenia terenów na obszarze urbanizacji nieobjętych planem miejscowym oraz ustalenia warunków kształtowania ładu przestrzennego w odniesieniu do obiektów i urządzeń budowlanych. Przepisy urbanistyczne stanowić mają, podobnie jak plan miejscowy, akt prawa miejscowego, skutkujący stanowieniem prawa na części lub całości obszaru gminy, jednakże w ograniczonym zakresie. Doświadczenia z zakresu stosowania dotychczasowych rozwiązań prawnych wykazały, że nie dla każdego obszaru ustanowienie przepisów, w zakresie treściowym i proceduralnym odpowiadających miejscowemu planowi, jest niezbędne. W związku z powyższym wprowadzono instytucję przepisów urbanistycznych, których treścią będzie przede wszystkim przeniesienie na grunt przepisów prawa miejscowego ograniczonego zakresu ustaleń, dotyczącego warunków zagospodarowania działek, w tym sytuowania obiektów budowlanych oraz obiektów małej architektury i urządzeń, wymogów architektonicznych i szczegółowej realizacji standardów urbanistycznych określonych w studium, a ich sporządzanie i uchwalanie będzie przebiegać w trybie skróconej i uproszczonej procedury.

Dodatkowo w przypadku, w którym zakres zmienianego planu miejscowego ogranicza się jedynie do zmiany ustaleń dotyczących stawki procentowej, na podstawie której ustala się opłatę planistyczną, sposobu usytuowania budynków w stosunku do dróg i przestrzeni publicznych, kolorystyki obiektów oraz pokrycia dachów, minimalnej powierzchni działek budowlanych, minimalnej wielkości przestrzeni publicznej dostępnej dla działki budowlanej w zależności od rodzaju planowanego użytkowania, procentowego udziału powierzchni terenów przeznaczonych na cele zieleni osiedlowej i placów zabaw, zmiana planu miejscowego dokonywana byłaby w procedurze przewidzianej dla uchwalenia przepisów urbanistycznych. Procedura ta, w odróżnieniu od procedury uchwalenia planu miejscowego, jest bardziej uproszczona, w związku z czym termin sporządzenia zmiany planu w ww. zakresie mógłby być znacznie krótszy.

Niestety, z uwagi na charakter studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, brak jest racjonalnych powodów do wprowadzenia uproszczonej procedury sporządzania zmiany studium. Ustawa dopuszcza co prawda możliwość sporządzenia zmiany studium gminnego dotyczącej części jej obszaru, jednak wprowadzając taką zmianę należy pamiętać, że zarówno studium, jak i jego zmianę, sporządza się dla obszaru w granicach administracyjnych gminy, co wynika z założenia, że dokument ten musi stanowić spójną całość, będącą

odzwierciedleniem kompleksowo prowadzonej polityki przestrzennej gminy. Oznacza to, że fragmentaryczna zmiana studium powinna być przeprowadzona w sposób zachowujący spójność poszczególnych ustaleń studium, a więc powinna uwzględniać ewentualne oddziaływanie tej zmiany na otoczenie.

Jednocześnie pragnę zadeklarować otwartość dla dalszych propozycji uproszczeń procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jednakże z uwagi na przepisy dyrektyw środowiskowych, ich opracowanie powinno nastąpić w ograniczonym zakresie. Przede wszystkim, w związku z obecną formą całego otoczenia prawnego, które warunkuje w dużej mierze kształt przepisów projektu o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, można przypuszczać, że wprowadzenie pewnych uproszczeń w zakresie procedury sporządzania planu miejscowego nie może dotyczyć planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko albo przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000 w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.).

W zakresie propozycji skrócenia terminów (art. 11 pkt 1, 10 i 11 oraz art. 17 pkt 1, 3 i 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), Ministerstwo Infrastruktury nie popiera zmiany zapisów w tym zakresie, z uwagi na konieczność dostosowania przepisów prawa do Dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG, zmienione dyrektywą 97/11/WE oraz dyrektywą 2003/35/WE przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/ EWG oraz 96/61/WE. Projekt ustawy, zgodnie z zaleceniami dyrektywy w zakresie udziału społeczeństwa w odniesieniu do sporządzanych planów i programów, wydłuża terminy w zakresie udostępniania dokumentów planistycznych do publicznego wglądu.

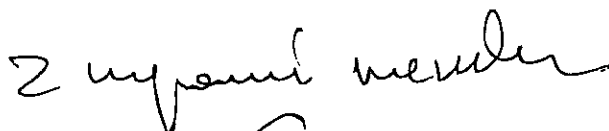
W tym miejscu pragnę jednak nadmienić, że projekt zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje skrócenie minimalnego terminu na przedstawienie opinii i dokonanie uzgodnienia z 21 dni do 14 projektu studium oraz planu miejscowego. Dodatkowo projekt jednoznacznie rozstrzyga problem tzw. „milczącej zgody”, uznając, że niewydanie opinii albo niedokonanie uzgodnienia w wyznaczonym terminie jest równoznaczne z akceptacją treści projektów aktów planistycznych. Wyjątkiem od powyższej zasady jest uzgodnienie z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, które, z uwagi na przepisy dyrektyw środowiskowych UE, organ sporządzający plan miejscowy lub studium musi uzyskać. Ponadto w projekcie zmiany ustawy proponuje się w przeważającej mierze zrezygnować z wyrażania stanowiska w formie uzgodnienia na rzecz

opiniowania. Zastąpienie uzgodnień projektu planu opiniami, które nie są wiążące i nie podlegają zaskarżeniu, przyczyni się do uproszczenia i skrócenia procedury sporządzania planu miejscowego.

Odnosząc się do postulatów Pana Senatora dotyczących publikacji miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w wojewódzkim dzienniku urzędowym oraz skrócenia czasu wejścia w życie miejscowych planów po ich publikacji uprzejmie wyjaśniam, że w chwili obecnej nie widzę uzasadnionej potrzeby dokonywania zmian regulacji w tym zakresie.

Zasady i tryb wydawania dzienników urzędowych reguluje ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 449, z późn. zm.). Zgodnie z przepisem art. 3 tej ustawy, akty normatywne ogłasza się niezwłocznie. A zatem obowiązkiem wojewody jest niezwłoczne publikowanie w wojewódzkim dzienniku urzędowym przedstawionych mu do publikacji aktów normatywnych, wskazanych w art. 13 ustawy i innych przepisach szczególnych, w tym miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Odpowiadając na propozycję skrócenia okresu pomiędzy publikacją planu miejscowego, a jego wejściem w życie z 30 dni do 14, uprzejmie wyjaśniam, że intencją wprowadzenia trzydziestodniowego terminu była potrzeba zapewnienia społeczności lokalnej czasu na zapoznanie się z nowymi przepisami i przygotowanie się do ewentualnych zmian. Z uwagi na potrzebę zapewnienia stabilności systemu prawnego oraz na skutki jakie pociąga za sobą wejście w życie planu miejscowego, które stanowią poważną ingerencję w konstytucyjnie chronione prawo własności, pragnę się opowiedzieć za utrzymaniem obecnej regulacji.

Zupważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu